

Rezil olmuş kullanışlı yazarların yeniden tanzim edilmesi ne anlama geliyor

15.04.2019

Günümüzde **'yazar'** kime nedir sorusu çok önemli ve müşkül bir sorudur?

Edebiyatçı kime nedir sorusu ondan da zor meseledir.

'Yaşayan edebiyatçı' sorusu ise hayli tartışmalıdır.

Telif Hakları'nda çalışırken senaryo yazarları ve müzik eseri sahipleri gelirdi, bir dilekçe verir ve eserlerini dilekçeye iliştirirlerdi. Kültür Bakanlığı **'desteklerinden'** faydalanmak için.

Kendilerine şu soruları sorar aramızda şöyle konuşmalar olurdu, siz ne iş yapıyorsunuz?

-Sanatçyım!

Şöyle cevap verirdim, 'sanatçı' olabilmeniz için 'eseriniz'in olabilmesi lazım. Şöyle cevap verirdi:

-Eserim işte burada ilişkide!

-Bu iliştiirdiğiniz şeyin 'eser' olduğuna kim karar verdi!

İşte 'kavga' burada başlar. Kırmadan dökmeden anlatmaya çalışırım. Mesela 'eser' dediğiniz bu şey bir yerden 'çalıntı' olabilir, bakmalıyız. Ayrıca benzer örnekleri sizden önce bolca yapılmış bir şey'e eser diyemeyiz, çünkü sizin eser dediğiniz şey bir nevi 'kopyadır'. Ya da çok 'vasat'tır yani çok kötü bir 'taklit' olabilir 'kalitesine' bakmalıyız.

GÜVENİLİR VE YETKİN 'ELİTLERİ' OLMALI

Kabaca konuşma bu şekildedir ama dananın kuyruğu burada kopar, sanatçının bir tanıdığı ya da bakanlıkta yüksek bir adamı varsa getirdiği çok ucuz ve sıradan şey'e 'eser' muamelesi yapılır.

Aslında getirdiği şey'in eser olup olmadığına karar verecek yetkinlikte kimse yoktur, bu yüzden, en kısa yol takip edilir sanatçının 'tanınır' olması kafi görülür, ya da 'baskın' gelen kazanır.

Medya çağında tanınır olmak yarışmalardan ödül almak sanatçı bildirilerine imza atmak ya da eş dost yakın tanıtım yazıları yazdırmak ve holding yayınevinin gazete ve dergilerinde övgü yazıları yayınlamakla ve benzeri yollarla olur. Mesela Zülfi Livaneli CHP'li belediyeleri iyi kullanır, adına parklar kültür merkezleri açtırır ve elli yıldır aynı festivallere büyük paralarla davet edilir, hak eder etmez, ama tartışmalıdır. Ya da çok cevval menajerler bulursunuz, sizin adınıza bağlantılar kurar isminizi her platformda gerekli gereksiz geçirir, sizin adınıza 'kulisler' yapar, ve hatta anlaşmalı yazılar yazdırır, nihayetinde yüzdeyle çalışır.

Torpilli ve hepsi aynı şebeke jüriler de tanıdığımız için bunların hiç biri 'kriter' değildir.

Şöyle olmalı.

Her ülkenin 'eser'den anlayan eser'leri değerlendiren sağdan soldan ve akademiiden güvenilir ve yetkin 'elitleri' olmalı.

Yani bağımsız 'otoriteleri' olmalı, bu da tartışmalıdır ancak eser olup olmadığına bizi götürecektir en hakkaniyetli yol budur.

Daha zor bir meseleye geliyoruz, peki eser'in ya da yazarın o ülkenin en değme en önde en etkili en büyük eserlerinin sahibi olduğuna kim karar verecek!

Mesela bu konuda edebiyat dergileri başı çeker, her edebiyat dergisi ve akademiler kendi anlayışına göre en etkili eserler üzerine yazılar incelemeler yapar ve hatta yıldan yıla listeler yayınlar görüş verirler.

Mesela İsmail Saymaz kardeşimiz de ülkenin topyekün İstanbul belediyesinin mazbatasına nefes nefese kilitlendiği gün, dün, işte Türkiye'nin yaşayan en büyük yazarları diye bir liste yayınladı, niyeyse Elif Şafak'la Ahmet Altan gibi on yıl öncesinin dehalarına(!) haksızlık da etmiş.

Listesi Orhan Pamuk'la başlıyor Zülfi Livaneli'yle bitiyor, tanıdık o şaibeli 'liste'.

Bu liberal düzenekli liste ülkede kırk yıldır yayınlanır, ki bu listenin içinde 'hırsız' edebiyatçılar da var, örnek Orhan Pamuk, listede belediye tanıtımlarıyla ismini öne çıkaranlar da var, holding destekli yazarlar da var, menajerleriyle kazığını sağlam bağlamışlar da var, ama bakalım 'eser' var mı?

Bu soruyu sorduğunuzda bir yığın yalan üfürük balon abartı şişirme taklit vasat ya da üçüncü sınıf şey'lere eser denip 'beyin yıkandığını' göreceksiniz, en azından sana göre öyle bana göre böyle tartışmasına girersiniz ve baskın gelen yani medyayı yanına alanlar kazanır. Mesela ekran ve holdingler siyasetleri için hem emmeye hem gömmeye gelecek yazarlar için bangır bangır yayın yaparlar ve siz ne oluyor diyemeden bazı içi boş kitaplar çok satabilir.

Yani tiraj ve reyting de ölçü değildir.

ORHAN PAMUK'UN HIRSIZLIĞINI 'POSTMODERNİZM'LE AÇIKLAMIŞLAR

Bu sorunun doğuda ve batıda en doğru yolu okuyucunun kendine bir 'otoriter' bulmasıdır. Şu film iyi midir şu kitabı alayım mı diye 'otoritesi'nin köşesine kanaatlerine önem verir.

İdeolojik kutuplaşmanın ve holding yayıncılığının başı çektiği ülkelerde okuyucunun aldanmamak ve boşa vakit harcamamak yani kazıklanmamak için tek şansı bilgisine güvendiği bağımsız tarafsız eleştirmen bulmasından geçer.

Bu da bağımsız 'otoritelerin' varlığıyla olur, ki, ülkemizde en kıt olan şey.

Tattan lezzetten kaliteden anlayabilen eleştirmenler bulamazsanız ortalığı b.k götürür.

Mesela Emre Kongar ve Doğan Hızlan, Orhan Pamuk'un hırsızlığını 'postmodernizm'le açıklamışlar (tevil etmişler) ve yazarı yere göğe koyamamışlardır. Okuyucu koparılan fırtınaya değil şuraya bakmalı, bugün her ikisi de 80 yaşına dayanmış bu iki yazarın bugüne değin bütün yazılarına tek tek bakıp kendisine tat verecek doyuracak ya da helal olsun vay be ne müthiş diyebileceği tek bir yazısını gösterebilir mi? Yani Emre Kongar ya da Doğan Hızlan 'otoriterliği' hangi 'yetkin'likleriyle hak ettiler?

Ve bugün elimizde 'kanıtlanan' bir gerçek var, bu ülkeye 2000'li yıllarda sağ ve sol liberaller bir 'kumpas' kurdu. Kumpasın büyük parçası Amerikan güdümlü FETÖ ve cemaatlerin önünün açılmasıydı ama kumpasın büyük bir parçası da milli devletin yıkılması, küreselleşme, özelleştirme, kuruluş ve kurtuluş tarihinin tartışmaya açılmasıdır, vs. (çoğaltabiliriz).

Bu yüzden bu liberal düzenek'e kullanışlı yazarlar gerekiyordu, mesela özelleştirmelere sessiz kalacaklar, mesela holding patronlarının hırsızlıklarına ses çıkartmayacaklar, mesela, FETÖ ve kumandası dışarıda uluslararası sivil örgütlerin maşası payandası olacaklar, mesela, etliye sütlüye hiç karışmayacaklar, (çoğaltabiliriz).

O günlerde Türkiye Avrupa'ya girecek vaveylasıyla, bu yapay fırtınanın altında küreselleşme, yeni dünya düzeni, vb. bir çok başlık var. Ve Türkiye yerli milli duygu ve düşünceyle ipleri kopartan dertsiz tasasız 'kurguların' içine düşüverdi. Bir nevi

aynı yerde dolaşıp duran labirent romanlarla.

BU LİBERAL DÜZENEK GERÇEKTEN ÖLDÜ VE YAŞAMIYOR

Bu liberal 'düzenek' çok işe yaradı ve ülke "yetmez ama evet" in 2010 anayasasında bu isimlerin de öncülüğü ve önderliği ve büyük katkısıyla gençleri ikna etti ve koskaca ülke bir sümüklü mehdinin kontrolüne geçiverdi. Ve yetmez ama evet anayasasının üstünden nerdeyse on yıl geçti ülkemiz tutunacak yer bulamıyor ve felaketten felakete sürükleniyor.

İsmail Saymaz'ın liberal düzeneği on yıl öncesine kadar 'yaşayan' çok canlı her gün ekrana çıkan yazarlardı, ama bir on yıl var ki 'artık' yoklar ya da epeydir hareketsiz hastalıklı günler yaşıyorlar.

Bir yazarın yaşayabilmesi için ülkesindeki ihtilallere diktatörlüğe ya da günbegün kendi reklamını yapan hırsız holdinglere karşı bir şey söylemesi gerekir, ki sesini duyalım ya da yazar iseler şayet Türk Milleti bu sorular etrafında bir yüzlerini görsün seslerini duysun.

Bu liberal düzenek gerçekten öldü ve yaşamıyor, sağcısı ve solcusuyla Türk halkı bu 'liberal düzenek'in bu ülkeye neden yerleştirdiğini çok iyi anladı ve hatta bu konu savcılık ve 'adliye'de.

Sessizlikleri ve kullanılışlıklarıyla aynı liberal düzenek'i şimdi bugün yeniden şekillenmekte olan Türkiye siyasetine sunan İsmail Saymaz her halde 'edebi' bir 'kalite' tanzimiyle uğraşmıyor. Niyetinin aynı liberal düzenekli siyasi düzen olduğunu en aptalımız bile anlıyor. Çünkü dersimizi almak ülkeye ve bize çok ağır maliyetlere patladı.

İsmail Saymaz'ın ölmüş rezil olmuş dışlanmış zavallı balon kullanışlı yazarları yeniden tanzim etmesi ne anlama geliyor? Demek ki bir şeyler yeniden kaldığı yerden 'tanzim' ediliyor.

İsmail Saymaz en azından şunu diyor, bu eski liberal düzenek'ten ve anlayıştan asla taviz vermemeliyiz, bu bize İmamoğlu'yla açılan kapıdan içeri neler kimler girecek sorusunu da gösteriyor, mesela Çamlıca Camii yanına Zülfi Livaneli ya da Orhan Pamuk'un masumiyet müzesini açabilirsiniz(?).

BİR SANATÇININ NİHAT GENÇ'E ÖVGÜSÜ KARŞISINDAKİ BU PANİK NEDİR

Gelelim sadede, bu tartışmanın benimle ilgisine. İsmail Saymaz bayram değil seyran değil kepezelikleriyle suçüstü yakalanmış böyle bir listeyi neden durduk yere yayınlar?

Sanatçı Kırac yüzünden.

Sevgili Kırac Veryansın TV'de bir röportaj yayınladı ve iki şey söyledi, birincisi, Nihat Genç'i Leman'dan beri takip ederim, o benim için yaşayan yazarlar içinde... diye övgülü bir kaç cümle... (Kırac'ın ikinci konuşması ise İngilizce üzerine ve gündeme oturdu, katıldığım çok yerini ayrıca yazarım, bugün Yeni Şafak'ta Süleyman Seyfi Öğün de konu üzerine güzel bir yazı yazmış.)

Her insanın bir görüşü vardır, bir sanatçının bir yazara övgüsü sizi niye rahatsız ediyor!

Hayatım boyunca hiç bir dergiye hiç bir sanatçıya hiç bir editöre telefon etmemiş katiyen bir teklifte ima olsun yapmamış bir yazarım, ayrıca, beş yüzün üstünde her biri en az bir saatlik programımda kendime yapılan övgüleri montajda kesmek adetim vardır ve bugüne kadar asla müsaade etmedim.

Bir yazar övgüyle listeyi jüriyle var olmaz, bir yazar üslubuyla eseriyle edebi ve siyasi duruşuyla ve kırk uzun yılın şaşmaz düşmez aldanmaz bağımsız neşesiyle kendini kabul ettirir.

Bu ülkede sağlıklı sollu İslamcı liberal holding medyasının en uzun ve ağır ambargolarına rağmen 'yazar' olabilmek ve kırk yılın sonucu hala kendini yüz binlere okutturabilmek büyük bir marifettir. Bu marifetimi jüriye değil çok çalışmama ve Allah'ın bedenime koyduğu mucizevi iradeye borçluyum.

Bir sanatçının Nihat Genç'e övgüsü karşısındaki bu panik nedir ve bu sanatçıya bu övgüsünden dolayı şarlayıp işte

bizim 'listemiz' bu diye ayar vermek ve bunlardan başkasına övgü, yasaktır, demeye çalışmak, ne anlama geliyor!

İsmail Saymaz, 'liste' yapmaya meraklıysan, önce 'otorite' olabilmelisin, bunun için, büyük eserleriyle sanat edebiyat kültür tarihi ve değme eserleriyle sosyoloji ve psikoloji ve her çağın üç-beş filozofunu derinden tanıyacak bir felsefe tarihi ve felsefe öğrenmelisin.

Bunlar çok önemlidir, çünkü 'duygu' oluşturma bir sanattır ve duygu oluşturma sanatçının işidir. Eserin bir insanı değiştirip yüceltebilmesi için hislerinize hükmetmesi gerekir! Yani bu iş 'listeyle' olmaz, bahsi geçen eserlerde 'duygu'yu hiç bulamayışımız bir değerlendirme kriteri olarak çok önemlidir.

KEPAZE BİR LİBERAL DÜZENEK

Otorite olmak istiyorsanız felsefi cümleyi tanıyabilmelisiniz, bahsi geçen eserlerde kendiyile ve çağıyla hesaplaşan tek bir felsefi cümle bulamayışımız bir değerlendirme kriteri olarak çok önemlidir. Tabii her şeyden önce 'felsefi cümleyi' tanımanız lazım işte bilgi birikim tecrübe bu yüzden önemli.

Otoriter olmak istiyorsanız 'listelerin' jürilerin düzenini değil sanat eserinin 'düzeni' hakkında bilginiz olmalı. Bir sanat eserinin kurgusu sizi şaşırtmalı ya da büyülemeli ya da sizi içine alabilmeli. Bahsi geçen listenizde sizi içine alıp sürükleyecek kitapları bölümleri alıntılarıyla okuyucuya söyleyip ikna etmelisiniz, mesela bu katır kutur metinler arasında çok gezindim ve nafile, ben 'bulamadım'. Bu tartışma şüphesiz 'genelleme' kaldırmaz ama müsaade edin bu eserler bizi de fazlasıyla yorup bıktırdı.

Sanat eseri kimsenin övgüsüne listesine jürisine ihtiyaç duymadan kendisini yüz binlere okutur, sanat eserinin büyü buradadır, bunun tartışılacak tarafı yoktur. Günümüzde postmodernizm marifetiyle karmaşık karışık tuğla gibi metinler nedense liberal tezgahın çok işine geliyor. Sanat eseri için aklın kıt anlamadın senin zekan düşük anlayamazsın aslında şöyle diyor gibi açıklamalar saçmadır. İşte Şekspir herkes anlar işte Niçe felsefe bilmeyenler dahi anlar.

Estetik malzeme beyinle ilgilidir, sen anlamazsın dediğin bir sanat eseri estetiğin konusu olamaz, bu cümle de mesela 'felsefi bir cümledir', güzel karşısında kimse 'anlayamadın' deme hakkına sahip değildir.

Bu liberal düzenek'in bu listeyi yayınlama sebebi de zaten bu ülkenin iklimini değiştirmek, toprağını değiştirmek heyecanlarını bitirmek ve siyasetini değiştirmek, ki, tahribatları büyük ölçüde muvaffak oldu ve gerçekten biz de 'anlamadık'.

Ve İsmail Saymaz, burasını iyi dinle, bir eserin en muhteşem yanı 'özgürlük' hissi vermesidir, bu yüzden yazarının asla o jüriye bu mahfile şu holdinge bu ideolojiye bağımlı olmaması gerekir.

Özgürlük duygusu yazarına da doyunluk hissi vererek 'bahtiyar' yapar, öyle ki, özgürce dilediği gibi konuşup yazmış insan artık bir başkasının övgüsüne ödülüne ihtiyaç duymaz.

Bir yazarın maddi manevi bütün ihtiyaçlarını karşılayan şey 'özgürlüğü' eseriyle tatmış olmasıdır. (İşte bu da bir felsefi cümle.)

Özgürlük duygusunun büyü sizi bütün dostlarınızdan yakınlarınızdan fikir kardeşlerinizden uzak tutar, özgürlük duygusu için kırk uzun yıl parasız pulsuz cebelleşir hapislerde mahkemelerde çürür ama bunun karşılığı içinizdeki insanlık neşesini kimse durduramaz, yanisi özgürlük duygusunun listeyle jüriyle işi yoktur, aksine hepsine rağmen hepsine karşın kendini gerçekleştirir.

Yani yazar olmak, şu tekerlek bulunmadan evvel insanın ilk hali olabilmeyi başarabilmektir, kurtlar canavarlar kaynayan ormanda dağlarda yalnızsın ve çılgınlardan başka hiç bir şeyin yok!

Müsaade edin. Sağlığımı koruyabilmek için bu cümleleri bir otuz yıl hiç etmedim. Böyle yazılar hüzensüz olur ve tevazuyla olmaz. Nihayet bu neşemi okuyucumla paylaşacak yaşa geldim: Kimseye eyvallah demeden kimsenin adamı olmadan

kovulmalar ambargolarla dolu her biri en az bir saat beş yüzün üstünde TV programı ve üç yüze yakın Anadolu üniversitelerinde kurumlarında konferanslar, hep bu 'neşeyi' gösterdim. Ve o kitap fuarlarında altı yedi uzun yıl her defasında en az beş yüz kitap imzaladım ve sayısını unuttuğum yirmi beş civarı kitabımın beş-altı tanesini hiç bir tanıtım ve övgü almadan yüz binlerce satmayı aynı neşeyle başardım.

Ama 'yazarlık' bunlar değil!

Kırk yıl önce bu işe başlarken Milliyet'te çalışıyordum ve o günkü memur maaşının iki üç katı para alıyordum, kırk yıl sonra bugün toplam yekün maddi durumum kırk yıl öncesinden çok çok geride ve o gün elimde yazılarım beni hiç bir dergi hiç bir gazete kabul etmiyordu ve kırk yıl sonra bugün istisnasız kimsenin beni kaldırmaya hala gücü yetmiyor.

İşte felsefi ahlaktan bir cümle daha, yazarlığın savaştan mizacını ahlak edindim ve dergiler dostlar benden ürkererek kaçtı ve kırk yıl sonra şöhretim dağları aştı, sonuç, maddi olarak günlük geçimim başladığı yerine hala ulaşamadı.

İnanın, tabiatım bu, kendime ve okuyucuya vaat ettiğim en incesinden en çeliğine her duyguya ulaştım ve gücüm yettiğince derine ve doğruya ve ilk günkü gibi en yüksek tepeden konuşmaya kendimi bir yazar olarak hazır ettim, ve bunların hepsini bilerek başladım.

Ve karşımıza her defasında kepaze bir liberal düzenek koydular ki kendi mezarlarını kendileri kazdılar ve hayatımın en büyük felaketi sonunda başladı yazarlığım henüz kıvamına ulaşmadan 'düşmansız' yapayalnız kaldım. Olsun.

Leman'dan beri beni takip eden okuyucuları tek bir gün utandırmadım, onları yarı yolda koymadım, onları liberal düzenekler balonlar içinde kaybolmadan kirlenmeden sağlam siyasi duruşlarıyla olgun yaşlarına kadar taşıdım.

Ve bu kavurucu cehennemi sıcak altında kıvılcımları güneşte parlayan bir buz parçası gibi sert ve onur kokan kelimelerle hala karşınızdayım, alayınıza meydan okuyorum, daha ne olsun. Bu buz parçasına listelerinizin jürilerinizin gücü yetmez, yetmedi, işte bu da bir ahlak cümlesi: DAHA NE OLSUN!

Hikayemizi artık kırların üstünde Kırkikindilerle yıkanmış papatyalarla sarmaş dolaş kucak kucağa aynı dilden yazıyor konuşuyoruz, DAHA NE OLSUN!

Nihat Genç

Odatv.com

□

Nihat Genç

Diğer Yazıları

Ergenekon operasyonu sahiden başarısız mı oldu

02.07.2019

"Mustafa Kemal'in askerleriyiz" demeye devam edecek misiniz

28.06.2019

Badeci şeyhin siyasetteki adamları

15.06.2019

Nihayet bir takım kurduk

09.06.2019

Cellatsız saray çok yaşamaz

08.06.2019

Yarattıkları canavarlarla artık baş edemiyorlar

07.06.2019

Tüm Yazıları

Popüler Yazılar

Müyesser Yıldız

TESUD Başkanına neler soruldu?

30.06.2021

Dr. Hüseyin Nazlıkul, M.D. PhD.

Hastalıklara karşı direnç nasıl artırılır

03.10.2021

Salih Seçkin Sevinç

Pandemi bahaneleri oldu... Restoranlar bizi ya...

03.10.2021

Rafael Sadi

O kritik ziyaretin arka planı

03.10.2021

Yusuf Yavuz

Yeni plan devrede

17.06.2021

Soner Yalçın

Tehdit etmeyin

18.06.2021

Soner Yalçın

Tunus'un foncuları

28.07.2021

Soner Yalçın

Erdoğan'ın öfkesinin sebebi

26.10.2021

Sami Mentş

Milli Eğitim Bakanı yalan söylüyor

25.06.2021

Soner Yalçın

Ata'nın çocukları: 68 Kuşağı

30.06.2021

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VIDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

